

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

4 mai 2017*

„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie civilă — Regulamentul (CE) nr. 44/2001 — Articolul 27 — Litispendență — Prima instanță sesizată — Articolul 30 punctul 1 — Noțiunea «act de sesizare a instanței» sau «alt act echivalent» — Cerere de efectuare a unei expertize judiciare pentru a conserva sau a stabili, înaintea oricărui proces, proba faptelor care pot constitui temeiul unei acțiuni în justiție ulterioare”

În cauza C-29/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landgericht Stralsund (Tribunalul Regional din Stralsund, Germania), prin decizia din 8 ianuarie 2016, primită de Curte la 18 ianuarie 2016, în procedura

HanseYachts AG

împotriva

Port D’Hiver Yachting SARL,

Société Maritime Côte D’Azur,

Compagnie Generali IARD SA,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul M. Ilešič, președinte de cameră, doamna A. Prechal, domnul A. Rosas, doamna C. Toader (raportor) și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru HanseYachts AG, de O. Hecht, Rechtsanwalt;
- pentru Port D’Hiver Yachting SARL, de J. Bauerreis, Rechtsanwalt;
- pentru Société Maritime Côte D’Azur, de A. Fischer, Rechtsanwältin;

* Limba de procedură: germana.

— pentru Compagnie Generali IARD SA, de C. Tendil, președinte, asistat de J. Laborde, Rechtsanwalt;

— pentru Comisia Europeană, de M. Heller și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 ianuarie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 30 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între HanseYachts AG, pe de o parte, și Port D'Hiver Yachting SARL, Société Maritime Côte d'Azur (denumită în continuare „SMCA”) și Compagnie Generali IARD SA (denumită în continuare „Generali IARD”), pe de altă parte, în legătură cu o cerere în constatare negativă privind lipsa răspunderii HanseYachts pentru repararea prejudiciului solicitată de SMCA.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentul (15) al Regulamentului nr. 44/2001 are următorul cuprins:

„În interesul administrării armonioase a justiției, este necesar să se reducă la minimum posibilitatea apariției procedurilor concurente și să se evite pronunțarea în două state membre a unor hotărâri ireconciliabile. Trebuie să fie prevăzut un mecanism clar și eficace de rezolvare a cazurilor de litispendență și de conexitate, precum și de înlăturare a problemelor care decurg în urma divergențelor interne referitoare la determinarea datei la care se consideră că o cauză este pendinte. În sensul prezentului regulament, este necesar ca data în cauză să fie definită în mod independent.”

- 4 Capitolul II din acest regulament, denumit „Competența”, cuprinde o secțiune 2, intitulată „Competențe speciale”. Aceasta din urmă include printre altele articolul 5 din regulamentul menționat, care prevede:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul în care obligația care formează obiectul cererii a fost sau urmează a fi executată;
- (b) în sensul aplicării prezentei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:
 - în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;
 - [...]

[...]

3. în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă;

[...]"

- 5 Secțiunea 7 a acestui capitol II, intitulată „Prorogare de competență”, cuprinde printre altele articolul 23 din Regulamentul nr. 44/2001, care prevede, la alineatul (1), următoarele:

„Dacă prin convenția părților, dintre care una sau mai multe au domiciliul pe teritoriul unui stat membru, competența în soluționarea litigiului ce a survenit sau poate surveni în legătură cu un raport juridic determinat revine instanței sau instanțelor dintr-un stat membru, competența revine acelei instanțe sau instanțelor respective. Această competență este exclusivă, cu excepția unei convenții contrare a părților. [...]"

- 6 Secțiunea 9 din capitolul II menționat, intitulată „Litispendență și conexitate”, cuprinde articolele 27-30 din acest regulament. Potrivit articolului 27 din acesta din urmă:

„(1) În cazul în care cereri având același obiect și aceeași cauză sunt introduse între aceleași părți înaintea unor instanțe din state membre diferite, instanța sesizată ulterior suspendă din oficiu acțiunea până în momentul în care se stabilește competența primei instanțe sesizate.

(2) Dacă se stabilește competența primei instanțe sesizate, instanța sesizată ulterior își declină competența în favoarea acesteia.”

- 7 Articolul 30 din regulamentul menționat prevede:

„În înțelesul prezentei secțiuni, se consideră că o instanță este sesizată:

1. la data la care actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a fost depus în instanță, cu condiția ca reclamantul să fi întreprins măsurile necesare pentru ca actul să fie notificat sau comunicat părâtului sau

[...]"

Dreptul francez

- 8 Codul de procedură civilă cuprinde, în cartea I, un titlu VII, denumit „Administrarea judiciară a probei”. Subtitlul II al acestuia din urmă, denumit „Măsurile de cercetare judecătorească”, include articolul 145, care prevede:

„În cazul în care există un motiv legitim pentru a conserva sau pentru a stabili înaintea oricărui proces probele care atestă fapte de care ar putea depinde soluționarea unui litigiu, măsurile de cercetare judecătorească admisibile în mod legal pot fi dispuse la cererea oricărei persoane interesate, în urma unei cereri introductive sau a unei cereri de măsuri provizorii.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 9 Din decizia de trimitere și din dosarul transmis Curții rezultă că HanseYachts, societate cu sediul în Greifswald (Germania), are ca obiect de activitate construcția și vânzarea de ambarcațiuni cu motor și cu pânze. Port D’Hiver Yachting este o societate care comercializează ambarcațiuni și al cărei sediu social se află în Franța.

- 10 Prin contractul din 14 aprilie 2010, HanseYachts a vândut către Port D'Hiver Yachting o ambarcațiune cu motor de tip Fjord 40 Cruiser. Această ambarcațiune a fost livrată societății Port D'Hiver la 18 mai 2010, la Greifswald, localitate situată în raza teritorială a Landgericht Stralsund (Tribunalul Regional din Stralsund). Ulterior, ea a fost transportată în Franța și revândută, la 30 aprilie 2010, către SMCA, societate cu sediul în acest stat.
- 11 La 1 august 2011, HanseYachts și Port D'Hiver Yachting au încheiat un contract de distribuție care conținea o clauză atributivă de competență în favoarea instanțelor din Greifswald și desemna legea germană ca fiind dreptul material aplicabil. Potrivit articolului 22 din contractul respectiv, acesta înlocuia între părți toate înțelegerile scrise sau verbale anterioare.
- 12 În urma unei avarii la motorul ambarcațiunii, survenită în luna august 2011, SMCA a sesizat tribunal de commerce de Marseille (Tribunalul Comercial din Marsilia, Franța) cu o cerere de măsuri provizorii notificată societății Port d'Hiver Yachting la 22 septembrie 2011 solicitând să se dispună efectuarea unei expertize judiciare înaintea oricărui proces, în temeiul articolului 145 din Codul de procedură civilă. O astfel de cerere a fost transmisă de asemenea către Volvo Trucks France SAS, în calitate sa de producător al motorului. În anul 2012, Generali IARD a intervenit în cadrul procedurii, în calitate de asigurător al Port d'Hiver Yachting. În cursul anului 2013, HanseYachts a devenit de asemenea parte în proces, în calitate de fabricant al ambarcațiunii vizate.
- 13 Expertul desemnat de tribunal de commerce de Marseille (Tribunalul Comercial din Marsilia) a depus raportul de expertiză la 18 septembrie 2014.
- 14 La 15 ianuarie 2015, SMCA a chemat în judecată societățile Port d'Hiver Yachting, Volvo Trucks France și HanseYachts în fața tribunal de commerce de Toulon (Tribunalul Comercial din Toulon, Franța) solicitând repararea prejudiciului pe care pretindea că l-a suferit și rambursarea cheltuielilor efectuate în cadrul procedurii de expertiză judiciară. Acțiunea în justiție îndreptată împotriva HanseYachts era întemeiată pe garanția fabricantului pentru vicii ascunse.
- 15 Înainte de introducerea acțiunii la tribunal de commerce de Toulon (Tribunalul Comercial din Toulon), dar după cererea de măsuri provizorii la tribunal de commerce de Marseille (Tribunalul Comercial din Marsilia), HanseYachts a sesizat Landgericht Stralsund (Tribunalul Regional din Stralsund, Germania), la 21 noiembrie 2014, cu o cerere în constatare negativă, solicitând să se rețină că Port d'Hiver Yachting, SMCA și Generali IARD nu deținea în privința sa nicio creanță în raport cu ambarcațiunea în cauză.
- 16 Întrucât pârătele din litigiul principal au invocat o excepție de litispendență în temeiul articolului 27 din Regulamentul nr. 44/2001, instanța de trimitere ridică problema dacă, având în vedere dispozițiile articolului 30 din acest regulament, trebuie să suspende acțiunea, în calitate de instanță sesizată ulterior, până în momentul în care se stabilește competența internațională a tribunal de commerce de Toulon (Tribunalul Comercial din Toulon), care ar fi „prima instanță sesizată”, sau dacă poate să examineze temeinicia litigiului principal, ca primă instanță sesizată. În această privință, instanța de trimitere apreciază că decizia sa depinde de aspectul dacă actul prin care s-a declanșat procedura de asigurare a probelor în fața tribunal de commerce de Marseille (Tribunalul Comercial din Marsilia) constituie „actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent” în sensul articolului 30 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 sau dacă numai actul prin intermediul căruia s-a introdus acțiunea în instanță în fața tribunalului din Toulon trebuie calificat drept actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent.
- 17 Instanța de trimitere consideră că sunt îndeplinite condițiile de aplicare a articolului 27 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, întrucât acțiunea introdusă la tribunal de commerce de Toulon (Tribunalul Comercial din Toulon) și litigiul principal sunt formulate între aceleași părți și au același obiect și aceeași cauză. Aceasta subliniază că din jurisprudența Curții, în special din Hotărârea din 25 octombrie 2012, Folien Fischer și Fofitec (C-133/11, EU:C:2012:664, punctul 42 și următoarele),

precum și din Hotărârea din 19 decembrie 2013, *Nipponkoa Insurance* (C-452/12, EU:C:2013:858, punctul 41 și următoarele), rezultă că nu se opune constatării unei situații de litispendență faptul că litigiul principal constă într-o acțiune în constatare negativă.

- 18 În opinia Landgericht Stralsund (Tribunalul Regional din Stralsund), cererea de efectuare a expertizei judiciare înaintea oricărui proces, prevăzută de dreptul francez, și acțiunea pe fond care i-a urmat prezintă o unitate materială, întrucât introducerea acțiunii pe fond reprezintă continuarea soluționării unui litigiu existent între părți. În consecință, acesta apreciază că instanțele franceze erau sesizate în primul rând cu un litigiu între aceleași părți și având același obiect și aceeași cauză cu litigiul pendinte în fața sa.
- 19 Modul de redactare a articolului 30 din Regulamentul nr. 44/2001, în temeiul căruia se consideră că o instanță este sesizată nu numai ca urmare a depunerii unui „act de sesizare a instanței”, ci și a unui „alt act echivalent”, ar justifica, potrivit instanței de trimitere, interpretarea extensivă a acestui articol, în sensul că o cerere privind o procedură de asigurare a probelor, precum cea instituită în temeiul articolului 145 din Codul de procedură civilă, ar putea fi considerată un act echivalent unui act de sesizare a instanței.
- 20 În aceste condiții, Landgericht Stralsund (Tribunalul Regional din Stralsund) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În cazul în care dreptul procesual al unui stat membru prevede o procedură de asigurare a probelor, în cadrul căreia instanța dispune efectuarea unei expertize [în special] «expertise judiciaire» din dreptul francez și în statul membru respectiv se desfășoară o asemenea procedură de asigurare a probelor, iar ulterior, în același stat membru, se introduce, între aceleași părți, o acțiune [pe fond], întemeiată pe rezultatele procedurii de asigurare a probelor:

Trebuie să se considere, în acest caz, că actul prin care s-a declanșat procedura de asigurare a probelor constituie «actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent» în sensul articolului 30 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 sau trebuie să se considere că doar actul prin intermediul căruia s-a introdus acțiunea în justiție trebuie calificat drept «actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent»?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 21 Prin intermediul întrebării preliminare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 27 alineatul (1) și articolul 30 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie să fie interpretate în sensul că, în caz de litispendență, data la care a fost declanșată o procedură prin care se solicită dispunerea unei măsuri de cercetare judecătorească înaintea oricărui proces poate constitui data la care „se consideră sesizată”, în sensul articolului 30 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, o instanță chemată să se pronunțe asupra unei cereri pe fond care a fost formulată în același stat membru în urma rezultatului acestei măsuri.
- 22 Cu titlu introductiv, trebuie mai întâi să se constate că Regulamentul nr. 44/2001 a fost abrogat prin Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1). Totuși, în temeiul articolului 81, acest din urmă regulament este aplicabil numai de la 10 ianuarie 2015. În consecință, cererea de decizie preliminară, care privește o acțiune în justiție introdusă de HanseYachts la 21 noiembrie 2014, trebuie examinată în raport cu Regulamentul nr. 44/2001.
- 23 În continuare, trebuie să se constate că Curtea nu este sesizată cu problema competenței internaționale a instanței de trimitere și a tribunal de commerce de Toulon (Tribunalul Comercial din Toulon), în pofida precizărilor furnizate în legătură cu acest subiect de instanța de trimitere. În speță, deși se pare

că HanseYachts solicită să se rețină competența internațională exclusivă a instanței germane, în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 44/2001, instanța de trimitere afirmă că își întemeiază competența internațională pe articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001 și apreciază că nicio competență exclusivă a instanțelor germane nu se opune acțiunii inițiate la tribunal de commerce de Toulon (Tribunalul Comercial din Toulon), întrucât instanța franceză își întemeiază, la rândul ei, competența internațională pe articolul 5 alineatul (3) din acest regulament.

- 24 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului principal și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinenta întrebărilor pe care le adresează Curții (Hotărârea din 27 februarie 2014, *Cartier parfums-lunettes* și *Axa Corporate Solutions assurances*, C-1/13, EU:C:2014:109, punctul 25 și jurisprudența citată). Prin urmare, Curtea înțelege să răspundă la întrebarea adresată fără a prejudica problema competenței internaționale a instanței de trimitere.
- 25 Secțiunea 9 din capitolul II din Regulamentul nr. 44/2001, intitulată „Litispendență și conexitate”, cuprinde articolele 27-30 din acest regulament. Această secțiune urmărește, în interesul bunei administrări a justiției în cadrul Uniunii Europene, să se reducă la minimum posibilitatea apariției unor proceduri concurente în fața instanțelor din diferite state membre și să se evite pronunțarea unor hotărâri ireconciliabile.
- 26 Rezultă din modul de redactare a articolului 27 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001 că o situație de litispendență există în cazul în care cereri având același obiect și aceeași cauză sunt introduse între aceleași părți înaintea unor instanțe din state membre diferite.
- 27 Instanța de trimitere apreciază că există o situație de litispendență între cauza pendinte în fața sa și cea cu care este sesizat tribunal de commerce de Toulon (Tribunalul Comercial din Toulon). Aceasta precizează că obligația sa de a suspenda judecarea cauzei, ca instanță sesizată ulterior, ar exista numai dacă ar trebui să se considere că acțiunea pe fond introdusă la tribunal de commerce de Toulon (Tribunalul Comercial din Toulon) a început din stadiul procedurii de asigurare a probelor introduse în fața tribunal de commerce de Marseille (Tribunalul Comercial din Marsilia).
- 28 Trebuie amintit, cu titlu introductiv, că mecanismul de rezolvare a cazurilor de litispendență prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 44/2001 are un caracter obiectiv și automat și se întemeiază pe ordinea cronologică în care au fost sesizate instanțele respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2015, *Aannemingsbedrijf Aertssen* și *Aertssen Terrassements*, C-523/14, EU:C:2015:722, punctul 48 și jurisprudența citată).
- 29 În acest context, articolul 30 din regulamentul menționat definește în mod uniform și autonom data la care se consideră că o instanță este sesizată în scopul aplicării secțiunii 9 din capitolul II din regulamentul respectiv și în special a articolului 27 din acesta din urmă, referitor la litispendență (Hotărârea din 22 octombrie 2015, *Aannemingsbedrijf Aertssen* și *Aertssen Terrassements*, C-523/14, EU:C:2015:722, punctul 57). Potrivit punctului 1 din articolul 30 menționat anterior, a cărui interpretare a fost solicitată de instanța de trimitere, sesizarea are loc la data la care actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a fost depus în instanță, cu condiția ca reclamantul să fi întreprins măsurile necesare pentru ca actul să fie notificat sau comunicat pârâtului.
- 30 Rezultă din cuprinsul considerentului (15) al Regulamentului nr. 44/2001 că acest articol are ca obiectiv, printre altele, înlăturarea problemelor care decurg în urma divergențelor interne referitoare la determinarea datei la care se consideră că o cauză este pendinte, întrucât o astfel de dată trebuie să fie stabilită în mod independent. În plus, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 67 din concluzii, reiese din lucrările legislative care au precedat adoptarea acestui regulament, în special din Propunerea de Regulament (CE) al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor

în materie civilă și comercială [COM(1999) 348 final], că articolul 30 din acesta urmărește reducerea incertitudinilor juridice cauzate de marea varietate a reglementărilor care existau în statele membre pentru determinarea datei de sesizare a unei instanțe prin intermediul unei norme materiale care permite identificarea acestei date în mod simplu și uniformizat.

- 31 În speță, din articolul 145 din Codul de procedură civilă rezultă că, în dreptul francez, în cazul în care există un motiv legitim pentru a conserva sau pentru a stabili înaintea oricărui proces probele care atestă fapte de care ar putea depinde soluționarea unui litigiu, măsurile de cercetare judecătorească admisibile în mod legal pot fi dispuse la cererea oricărei persoane interesate, în urma unei cereri introductive sau a unei cereri de măsuri provizorii. Printre aceste măsuri se află și expertiza judiciară.
- 32 Acest articol prevede expres că respectiva cerere de dispunere a unei măsuri de cercetare judecătorească este formulată „înaintea oricărui proces”. În răspunsurile la întrebările adresate de Curte în cadrul măsurilor de organizare a procedurii luate în aplicarea articolului 61 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, guvernul francez a arătat, mai întâi, că modul de redactare a articolului 145 din Codul de procedură civilă reflectă autonomia măsurilor de cercetare judecătorească dispuse în temeiul său în raport cu procedura pe fond privind aceleași părți, din moment ce acestea trebuie solicitate „înaintea oricărui proces”. În continuare, potrivit acestui guvern, o cerere întemeiată pe articolul 145 din Codul de procedură civilă face obiectul unei acțiuni diferite de o eventuală acțiune pe fond. În sfârșit, guvernul menționat a subliniat că instanța sesizată în temeiul articolului 145 din Codul de procedură civilă soluționează cererea cu care a fost sesizată prin dispunerea măsurii de cercetare judecătorească solicitate.
- 33 Rezultă din interpretarea articolului 145 din Codul de procedură civilă, astfel cum este prezentată de guvernul francez, că, deși, în mod cert, poate exista o legătură între instanța sesizată în temeiul acestui articol și instanța competentă pe fond în perspectiva căreia a fost dispusă măsura de cercetare judecătorească, nu este mai puțin adevărat că o astfel de procedură de asigurare a probelor are un caracter autonom în raport cu procedura pe fond care ar putea, dacă este cazul, să fie inițiată ulterior.
- 34 Trebuie să se precizeze totuși că îi revine instanței naționale sarcina să aprecieze dacă trebuie să rețină o astfel de interpretare a articolului menționat, întrucât Curtea nu este competentă, potrivit unei jurisprudențe constante, să interpreteze dreptul intern al unui stat membru (a se vedea în special Hotărârea din 13 decembrie 2012, *Caves Krier Frères*, C-379/11, EU:C:2012:798, punctul 35, precum și jurisprudența citată).
- 35 Având în vedere acest caracter autonom și linia de demarcație foarte clară care există între procedura de asigurare a probelor, pe de o parte, și eventuala procedură pe fond, pe de altă parte, noțiunea „alt act echivalent” cu un act de sesizare a instanței prevăzută la articolul 30 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretată în sensul că actul de sesizare în cadrul unei proceduri de asigurare a probelor nu poate fi considerat ca fiind totodată actul de sesizare în cadrul procedurii pe fond, în scopul aprecierii unei situații de litispendență și al stabilirii primei instanțe sesizate în sensul articolului 27 alineatul (1) din acest regulament. În plus, o asemenea interpretare ar fi incompatibilă cu obiectivul urmărit prin respectivul articol 30 punctul 1, care, astfel cum se arată la punctul 30 din prezenta hotărâre, urmărește să permită o identificare simplă și uniformă a datei de sesizare a unei instanțe.
- 36 În lumina ansamblului considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 27 alineatul (1) și articolul 30 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie să fie interpretate în sensul că, în caz de litispendență, data la care a fost declanșată o procedură prin care se solicită dispunerea unei măsuri de cercetare judecătorească înaintea oricărui proces nu poate constitui data la care „se consideră sesizată”, în sensul respectivului articol 30 punctul 1, o instanță chemată să se pronunțe asupra unei cereri pe fond care a fost formulată în același stat membru în urma rezultatului acestei măsuri.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 37 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 27 alineatul (1) și articolul 30 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie să fie interpretate în sensul că, în caz de litispendență, data la care a fost declanșată o procedură prin care se solicită dispunerea unei măsuri de cercetare judecătorească înaintea oricărui proces nu poate constitui data la care „se consideră sesizată”, în sensul respectivului articol 30 punctul 1, o instanță chemată să se pronunțe asupra unei cereri pe fond care a fost formulată în același stat membru în urma rezultatului acestei măsuri.

Semnături